

Het besluit

Bart komt die avond weer eens moe thuis. Moe en geïrriteerd. Op kantoor bestond zijn dag uit drie meetings en tussendoor zeker zeven korte gesprekken met medewerkers. Afgezien van een die kwam vertellen dat zijn project succesvol was afgesloten, was de rest vervelend en lastig. De laatsten waren allemaal leden van hetzelfde team. Bart heeft een van hen voor de zoveelste keer moeten uitleggen wat de principes van agile werken zijn, en de anderen bleken allemaal verwikkeld in hetzelfde misverstand. Ze houden de bal niet goed genoeg in de ploeg, vindt Bart.

Bart is een harde werker. Iemand met het oog op de lange termijn. Strategie, tactiek en uitvoering, in die volgorde. Zijn resultaten zijn jaar op jaar goed. Altijd binnen budget, op tijd, en meer dan tevreden klanten. Hij wordt daar ook voor gewaardeerd door zijn management.

In de auto, in de file op weg naar huis, analyseert hij waarom het fout gaat in een van zijn teams. Het team waarvan hij vandaag een aantal medewerkers gesproken heeft. Toegesproken, welteverstaan.

Thuisgekomen doet hij zijn schoenen uit en schuift zijn tas met laptop op de tafel. Voor straks. Hij pakt de krant en ploft neer op de bank.

Eva komt van de trap af. Ze heeft al een broek en een trui aan, want ze was al wat eerder thuis van haar werk op school. Niet dat Bart haar ziet. Hij mompelt iets van 'Hai' van achter zijn krant. Terwijl Eva naar de keuken loopt, zegt ze dat ze aan het eten gaat beginnen en informeert ze naar zijn dag vandaag. Bart reageert niet. Ze hoort hem in de krant bladeren en ziet, als ze omkijkt, dat hij zijn das lostrekt.

Eva zucht. Ze neemt zich voor hem nog even met rust te laten, hij zal wel moe zijn. Tot ze aan tafel zitten.

Een halfuurtje later zegt Eva dat het eten klaar is. Bart legt de krant weg en gaat zitten aan de gedekte tafel. Aardappelen, groente, vlees. Jus. En een glas water, zoals gewoonlijk.

Even zeggen ze niets, terwijl ze opscheppen. Dan verbreekt Eva de stilte. Ze kucht en zegt: "Ik heb iets besloten. Ik ga bij je weg. Ik wil scheiden."

Nu hoort Bart haar wel. Hij kijkt haar met ongeloof in zijn ogen aan. Wat zeg je nou? Wil je van me af? Waar komt dat bommetje nou opeens vandaan?"

"Mijn besluit is niet zomaar uit de lucht komen vallen", zegt Eva. "Ik heb er maandenlang over nagedacht en ik heb er ook met een vriendin over gesproken. Ik heb al zolang het gevoel gehad dat je mij helemaal niet nodig hebt in je leven, we delen bijna niets meer."

Bart legt zijn bestek nu neer. Hij kijkt haar met grote ogen aan. "Hoe kom je daar nu bij? Je bent mijn vrouw, je bent heel belangrijk voor me." "Welke vriendin?"

Eva zucht. "Nee, Bart, dat is niet zo. Je hebt het druk, je werkt veel en lang, en als je thuiskomt ben je meestal geïrriteerd en moe. In het weekend slaap je uit, als je tenminste geen bijeenkomst hebt, en we doen bijna nooit meer iets samen. Je ziet me niet eens. Ik ben gewoon meubilair voor je. Als ik uitga, ga ik met mijn vriendinnen of mijn zus. Ik zorg voor je natje en je droogje, dat doe ik graag, maar ik heb zelf meer nodig dan dit."

Bart begint zich nu te ergeren. "Maar Eva, ik doe dit allemaal voor ons, dat weet je. Ik werk zo hard om carrière te maken, om veel te verdienen, zodat we straks kunnen doen wat we willen. Ik dacht dat je wel wist dat ik dit allemaal doe voor ons."

“Dat weet ik wel”, zegt Eva, “maar ik leef ook in het nu. Ik voel me eenzaam in dit huwelijk en dan kan ik mijn geluk beter buiten gaan zoeken, zonder dat ik voor jou hoeft te zorgen. Mijn eigen salaris is voldoende en ik spaar ook om mijn AOW straks een beetje aan te vullen. Ik wil gewoon ook nu gelukkig zijn. En dat ben ik niet, met jou.”

Bart pakt zijn bestek op en steekt snel een paar happen in zijn mond. Het is nu stil aan tafel. Eva overweegt nog meer toelichting te geven op haar besluit, maar laat het er even bij. Even kijken hoe Bart verder reageert. Ze is gespannen, zenuwachtig, nu het grote woord er eindelijk uit is.

Barts irritatie neemt toe. “We hebben veertien jaar in dit huwelijk gestoken. Geïnvesteed. Ik dacht dat we iets hadden opgebouwd, of niet soms? We hebben mooie reizen gemaakt, je woont hier prachtig, ik heb je sieraden gegeven, die auto had je ook niet in je eentje kunnen kopen”, briest hij. “En jij denkt dat ik niet genoeg voor je ben? Je mag in je handjes knijpen met mij!”

Eva ziet dat Bart boos is en haar hart klopt in haar keel. Ze verdedigt zich. “Dat zeg je altijd als ik je vertel hoe ik me voel. Het is voor jou nu eenmaal verschrikkelijk belangrijk om succes te hebben en veel geld te verdienen. Voor mij is dat veel minder belangrijk. Ja, ik vind dit huis en mijn auto ook fijn, maar ik zou ook makkelijk met minder kunnen doen, als dat zou betekenen dat we een echte relatie zouden hebben. Maar daar zou jij niet mee kunnen leven.”

Bart zucht. Even denkt Eva dat de werkelijkheid nu tot hem doordringt. Maar dan vermant hij zich weer: “Nee, ik wil niet scheiden. Ik zal proberen me wat aan te passen. Geen weekendbijeenkomsten meer, laten we wat meer uit eten gaan, ofzo.” En hij neemt weer een hap van zijn bord, alsof daarmee de kous af is.

Eva laat even een stilte vallen, terwijl ze zelf ook een hap neemt. Maar ze heeft geen trek meer. “Bart, je moet het ook eens van mijn kant bekijken. Ik ben iemand die gaat voor de verbinding, voor de sfeer. Die was er in het begin wel, maar we zijn toch te verschillend. Je hebt gewoon geen aandacht voor mij, voor onze relatie. En ik weet dat jouw mooie beloften zullen versloffen, als je eigen behoeften weer de kop op steken. Zo ging het alle vorige keren ook toen wij dit bespraken. Dus...” Bart wil haar onderbreken, maar ze steekt een hand op in zijn richting en vervolgt: “Serieus, ik denk dat het op is tussen ons. Mijn besluit staat vast. Ik ga een appartement zoeken. Ja, een kleiner huis, dat ik alleen kan betalen, en dan gaan we uit elkaar.”

Bart legt nu zijn bestek met kracht op tafel en schuift zijn bord naar voren. “Je bent ondankbaar, ik heb me kapotgewerkt voor jou. Je krijgt hier spijt van als je straks in je eentje drie hoog achter zit!” Hij schuift zijn stoel hard naar achteren en door een wilde armbeweging gooit hij zijn glas water om. Eva springt op om een doekje te gaan halen. Bart schenkt geen aandacht aan de plas water op tafel en in zijn bord. Hij loopt met grote passen de kamer uit en stampt de trap op. Boven slaan er deuren dicht.

Het is nu stil in de kamer. Eva wrijft een traan weg, haalt haar neus op en slikt. Er komt een zware tijd aan, dat staat vast. “Maar er is licht aan het eind van deze tunnel”, moedigt ze zichzelf aan. Ze staat op om de tafel af te ruimen.